

»Jeg synes, det ville være befriende for debatten, hvis nogle på et tidspunkt mere åbent ville gå ud og sige, at de baltiske lande formentlig ikke nogen sinde kommer med som NATO-medlemmer.«

Tilbage i 1998 under førstebehandlingen af B 92:

»Alle ved jo, at de baltiske lande ikke kommer med i NATO af grunde, som jeg ikke behøver at nævne.«

Derfor er spørgsmålet ret påtrængende, om hr. Villy Søvndal ikke føler, at der måske var behov for at uddybe holdningen til udvidelsen her i dag og ikke blot de få stikord, som vi fik under begrundelsen.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Først til hr. Helge Adam Møller: Vi deler opfattelsen af de danske soldaters gode ry, så det skal jeg ikke gentage.

Og så til spørgsmålet, om det er tæt forbundet med værnepligten. Det synes jeg man skal overveje i forhold til politiet. Vi sender jo også ret mange politifolk ud, og de er som bekendt professionelle. Vil det ikke være forfejlet at beskylde dem for ikke at kunne det, som soldaterne også kan? Selvfølgelig er det noget andet, de er ude at lave, men de løser vel også deres opgave i meget stor overensstemmelse med lokalbefolkningen, selv om det er et professionelt korps. Deler hr. Helge Adam Møller ikke den opfattelse, og er det ikke derfor for let at komme om ved analysen at sige, det har noget at gøre med værnepligt eller ikke værnepligt?

Kl. 16.00

Når sammenligningen går på andre lande, er det vel specielt de engelske soldater, vi har dårlige erfaringer med, når de har været sendt ud. Det tror jeg har noget at gøre med, at de konservative i så mange år regerede Storbritannien, at lagdelingen i samfundet blev så voldsom, at nogle af de sociale konflikter, som eksisterer i det engelske samfund, genspejler sig i militæret i et omfang, de slet ikke gør i det danske. Det tror jeg er hovedforklaringen.

Så til hr. Morten Helveg om NATO's udvidelse: Jeg troede faktisk ikke, at verden havde bevæget sig så hurtigt – det vil jeg godt medgive – til et punkt, hvor det her kan gøres med så lille en konflikt, som tilfældet formentlig bliver; det synes jeg er ubetinget positivt.

Jeg bad om, at man var lidt mere forbeholden i vurderingen af aftalen om atomnedrustning.

Det mener jeg stadig væk, men jeg mener, at set fra et dansk synspunkt er det da en ubetinget, ubestridelig kendsgerning og fordel, at det lykkedes så relativt hurtigt at få skabt et så godt forhold til Rusland. Det troede jeg faktisk ikke var lykkedes i 1999.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Det er jo dejligt, at hr. Villy Søvndal for en gangs skyld kommer i den situation, at han må erkende, at hans standardreplik i så mange andre debatter, »hvad sagde jeg?«, ikke holdt stik den her gang. Derfor vil jeg tage fat i den anden ting, som hr. Villy Søvndal nu påstår ikke er til noget som helst.

Det er det tre-siders-dokument, som USA og Rusland har lavet, hvor man er enig om atomnedrustningsaftaler. Det har jo vist sig, at man igennem konkret samarbejde, bl.a. i Afghanistan, er nået frem til en langt større forståelse, en langt større tillid og langt større fremdrift, end man nogen sinde har oplevet før. Vil hr. Villy Søvndal om et par år igen stå her og sige »hvad sagde jeg?«, eller vil han, ligesom det nu er blevet tilfældet med de tre baltiske lande, erkende, at det måske kan være udmærket med samarbejde i stedet for?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg underkendte ikke betydningen af aftalen. Jeg sagde, at man ikke skal underkende, at det er en fordel, at landene indgik en aftale. Det er bare blevet udlagt i en stor del af den offentlige debat, som om den her aftale betyder, at vi nu er fri af atomvåbenalderens tyranni, om man så må sige. Det er vi ikke. Der var meget kritik, efterhånden også i danske medier, af, at aftalen ikke indeholder det, som er så afgørende, nemlig at våbnene bliver ødelagt. De bliver puttet på lager, hvilket betyder, at de i løbet af dage, uger, kan tages frem igen. Der er berettiget kritik af, at man ikke destruerer affyringsramperne, som man har gjort ved tidligere aftaler. Det må hr. Ulrik Kragh da også medgive betyder, at de her våben meget hurtigt kan tages i brug igen.

Men det afgørende er jo at se, hvad der samlet sker på atomvåbenfronten. Hvis man godt nok reducerer antallet af langtrækkende atomvåben, som havde betydning under den kolde krig, men til gengæld går i gang med at udvikle en ny type af små, men anvendelige atomvåben,